

Sygn. akt III AUa 49/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 marca 2021 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodnicząca – sędzia: Urszula Iwanowska (spr.)

Sędziowie: Jolanta Hawryszko

Romana Mrotek

po rozpoznaniu w dniu 25 marca 2021 r., w S. na posiedzeniu niejawnym

sprawy z odwołania Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w B. w likwidacji

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w G.

o wydanie zaświadczenia

na skutek apelacji płatnika od wyroku Sądu Okręgowego w Gorzowie Wielkopolskim VI Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 11 grudnia 2020 r., sygn. akt VI U 508/20

I. **oddala apelację,**

II. **zasądza od Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w B. w likwidacji na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w G. kwotę 240 (dwieście czterdzieści) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.**

Jolanta Hawryszko U. R. M.

III A Ua 49/21

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 11 sierpnia 2020 r., znak: (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. odmówił Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w B. w likwidacji, wydania zaświadczenia o niezaleganiu w opłacaniu składek na ubezpieczenie społeczne, zdrowotne, Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych.

W odwołaniu od powyższej decyzji Spółdzielnia Mieszkaniowa (...) w B. w likwidacji reprezentowana przez likwidatora M. M. (2), wniosła o uchylenie zaskarżonej decyzji i ustalenie, że zobowiązanie Spółdzielni wobec ZUS z tytułu składek nie istnieje oraz wydanie przez organ rentowy zaświadczenia o niezaleganiu z tytułu składek stanowiącego podstawę do wykreślenia hipoteki ustanowionej na nieruchomości wpisanej do Księgi Wieczystej (...) prowadzonej przez Sąd Rejonowy w Strzelcach Krajeńskich. Skarżący wskazał, że w posiadaniu organu rentowego jest dokumentacja, z której wynika zadość żądania strony odwołującej się, jak też wynika to z opinii biegłego sądowego w sprawie zakończonej wyrokiem Sądu Okręgowego, a następnie Sądu Apelacyjnego. Na kwotę sporu 77.625,26 zł składają się: odsetki od kwoty 346.561,28 zł w wysokości 26.970,06 zł; odsetki od odsetek za okres od 14 marca 2008 r. do 31 sierpnia 2020 r. w wysokości 34.005,00 zł; kwota główna niesłusznie naliczona przez biegłego za okres od listopada 2001 r. do lutego 2002 r. w wysokości 14.198,20 zł; naliczone odsetki za okres od listopada 2001 r. do lutego 2002 r. w wysokości 2.452,00 zł. Różnica w kwocie między pismem skierowanym do ZUS a odwołaniem wynika z tego, że likwidator policzył dodatkowo odsetki od odsetek do dnia 31 sierpnia 2020 r. zaś w piśmie do ZUS są odsetki w wysokości

dochodzonej w odwołaniach od poprzednich decyzji wyliczone, ale nie uwzględnione przez biegłego sądowego w rozliczeniu, jak i likwidator wykazał w odwołaniu odsetki od kwoty 14.198,20 zł.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie oraz zasądzenie kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych podnosząc, że nie ma podstaw do wydania żądanego zaświadczenia, bowiem na płatniku wciąż ciążyą należnościami składkowe wynikające z prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 24 maja 2019 r. (VI U 250/16). Między stronami toczył się spór co do istnienia i wysokości zaległości składkowych ciążyących na Spółdzielni i wskazanym wyżej wyrokiem Sąd Okręgowy ustalił wysokość zadłużenia na kwotę 59.939,10 zł. Wyrok stał się prawomocny wskutek oddalenia apelacji Spółdzielni w dniu 18 czerwca 2020 r. (III AUa 281/19). Należność ta nie została spłacona przez Spółdzielnię.

Wyrokiem z dnia 11 grudnia 2020 r. Sąd Okręgowy w Gorzowie Wielkopolskim VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił odwołanie (punkt I) oraz zasądził od Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w B. w likwidacji na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w G. 180 zł tytułem zwrotu kosztów procesu (punkt II).

Powyższe orzeczenie Sąd Okręgowy oparł o następujące ustalenia faktyczne i rozważania prawne:

Spółdzielnia Mieszkaniowa (...) w B. powstała w 1997 roku z przejęcia zasobów mieszkaniowych Agencji Nieruchomości Rolnych Oddziału Terenowego w G.. Przejęte nieruchomości były niedoinwestowane. Mieszkańcy pozostający bez pracy, nie regulowali swoich zobowiązań wobec Spółdzielni na czas albo wcale. Komornik wielokrotnie umarzał postępowania toczące się wobec mieszkańców Spółdzielni o zapłatę zaległych czynszów. W dniu 23 grudnia 2002 r. Spółdzielnia została zarejestrowana w Krajowym Rejestrze Sądowym pod numerem KRS (...).

Wyrokiem z dnia 14 grudnia 2006 r., w sprawie VII GC 55/06 Sąd Okręgowy w Gorzowie Wielkopolskim w sprawie z powództwa Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w B. w likwidacji przeciwko Agencji Nieruchomości Rolnych Oddziałowi Terenowemu w G. zasądził od pozwanej na rzecz powódki kwotę 346.561,28 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 16 grudnia 2002 r. do dnia zapłaty i zwolnił powódkę od obowiązku zapłaty na rzecz ZUS kwot: 121.000,12 zł z tytułu składek na ubezpieczenie społeczne za okres od października 1999 r. do września 2001 r.; 8.922,20 zł z tytułu kosztów egzekucyjnych; 110.169,92 zł z tytułu odsetek oraz od obowiązku zapłaty na rzecz Urzędu Skarbowego kwot: 10.412,30 zł z tytułu zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych za okres od stycznia 2001 r. do września 2001 r.; 801,24 zł z tytułu kosztów egzekucyjnych; 6.983,13 zł z tytułu odsetek i orzekł, iż obowiązek ten przejęła Agencja Nieruchomości Rolnych Oddział w G.. Wyrok stał się prawomocny z dniem 25 kwietnia 2007 r.

Postanowieniem z dnia 29 stycznia 2008 r. Naczelnik Urzędu Skarbowego w D. umorzył postępowanie egzekucyjne prowadzone wobec majątku Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w B. w likwidacji (łącznie kwota należności: 118.142,44 zł). Postanowieniem z dnia 20 marca 2008 r. Naczelnik Urzędu Skarbowego w D. ustalił, że podziałowi podlega kwota uzyskana z zajęcia wierzytelności w wysokości 548.670,29 zł.

Decyzją z dnia 24 lutego 2016 r., znak: (...) organ rentowy ustalił, że Spółdzielnia Mieszkaniowa (...) w B. jest dłużnikiem organu rentowego z tytułu nieopłaconych składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne, Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych. Zadłużenie wraz z należnymi odsetkami na dzień wydania decyzji wynosi łącznie 181.084,08 zł, w tym z tytułu:

- a) składek na ubezpieczenia społeczne za okres od listopada 2001 r. do października 2010 r., w łącznej kwocie 49.444,97 zł; w tym odsetki za zwłokę 53.995,00 zł, koszty upomnienia 123,20 zł oraz koszty egzekucyjne 1.651,80 zł;
- b) składek na ubezpieczenie zdrowotne za okres od listopada 2000 r. do sierpnia 2011 r., w łącznej kwocie 23.608,61 zł, w tym odsetki za zwłokę 35.959,00 zł, koszty upomnienia 70,40 zł i koszty egzekucyjnej 552,90 zł;
- c) składek na Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych za okres od grudnia 2000 r. do sierpnia 2011 r., łącznie w kwocie 6.373,50 zł, w tym odsetki za zwłokę 9.030,00 zł, koszty upomnienia 70,40 zł i koszty egzekucyjne 204,30 zł.

Spółdzielnia odwołała się od decyzji z dnia 24 lutego 2016 r. W toku procesu w sprawie VI U 250/16 zarządzeniem z dnia 28 kwietnia 2016 r. Sąd Okręgowy w Gorzowie Wielkopolskim na podstawie art. 467 § 4 k.p.c., zwrócił akta organowi rentowemu celem uzupełnienia materiału dowodowego. Wykonując zarządzenie Sądu, w dniu 3 czerwca 2016 r. organ rentowy wydał kolejną decyzję, znak: (...) (...) -A, w której ponownie określił wysokość zaległości składkowych Spółdzielni za okres od listopada 2001 r. do października 2011 r. i ustalił, że ich łączna wysokość wynosi 180.221,57 zł, w tym z tytułu:

- a) składek na ubezpieczenia społeczne za okres od listopada 2001 r. do października 2010 r., w łącznej kwocie 48.908,46 zł; w tym odsetki za zwłokę 53.669,00 zł, koszty upomnienia 123,20 zł oraz koszty egzekucyjne 1.651,80 zł;
- b) składek na ubezpieczenie zdrowotne za okres od listopada 2000 r. do sierpnia 2011 r., w łącznej kwocie 23.608,61 zł, w tym odsetki za zwłokę 35.959,00 zł, koszty upomnienia 70,40 zł i koszty egzekucyjnej 552,90 zł;
- c) składek na Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych za okres od grudnia 2000 r. do sierpnia 2011 r., w łącznej kwocie 6.373,50 zł, w tym odsetki za zwłokę 9.030,00 zł; koszty upomnienia 70,40 zł i koszty egzekucyjne 204,30 zł.

Wyrokiem z dnia 24 maja 2019 r. Sąd Okręgowy w Gorzowie Wielkopolskim w sprawie VI U 250/16:

- 1) zmienił zaskarżoną decyzję ZUS z dnia 24 lutego 2016 r. i ustalił, że zadłużenie Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w B. w likwidacji z tytułu niezapłaconych składek na ubezpieczenie społeczne, ubezpieczenie zdrowotne, Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych, wynosi: 59.939,10 zł;
- 2) w pozostałym zakresie odwołanie oddalił;
- 3) koszty procesu między stronami wzajemnie zniósł.

Wyrokiem z dnia 18 czerwca 2020 r. Sąd Apelacyjny w Szczecinie w sprawie III AUa 281/19 – oddalił apelację Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w B. w likwidacji.

Spółdzielnia Mieszkaniowa (...) w B. wniosła do organu rentowego o wydanie zaświadczenia o niezaleganiu w opłacaniu składek na ubezpieczenie społeczne, ubezpieczenie zdrowotne, Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych. Spółdzielnia nie uregulowała należności wynikających z prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 24 maja 2019 r.

Po ustaleniu powyższego stanu faktycznego oraz na podstawie przepisów prawa niżej powołanych Sąd Okręgowy uznał, że odwołanie podlegało oddaleniu.

Sąd pierwszej instancji rozważania rozpoczął od wskazania, że przedmiot rozpoznania w postępowaniu sądowym z zakresu ubezpieczeń społecznych wyznacza konkretna decyzja organu rentowego, a sąd rozstrzyga sprawę przy uwzględnieniu aktualnego na dzień wydania decyzji stanu faktycznego i prawnego (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 6 lutego 2013 r., I UK 485/12 i z dnia 11 maja 2012 r., I UK 411/11; wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 4 lipca 2014 r., III AUa 2031/13).

Zatem Sąd Okręgowy miał na uwadze, że Spółdzielnia Mieszkaniowa (...) w B. w likwidacji wystąpiła do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z wnioskiem o wydanie zaświadczenia o niezaleganiu wobec organu rentowego z tytułu składek na ubezpieczenie społeczne, ubezpieczenie zdrowotne, Funduszu Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych, które to zaświadczenie stanowiłoby podstawę do wykreślenia hipoteki ustanowionej na nieruchomości wpisanej do Księgi Wieczystej nr (...) prowadzonej przez Sąd Rejonowy w Strzelcach Krajeńskich.

Organ rentowy z kolei odmówił wydania żadanego zaświadczenia powołując się na prawomocny wyrok Sądu Okręgowego w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 24 maja 2019 r. (VI U 250/16), w którym to Sąd ustalił wysokość zadłużenia Spółdzielni wobec ZUS na kwotę 59.939,10 zł, a Spółdzielnia nie spłaciła tego zadłużenia.

Następnie sąd pierwszej instancji wskazał, że zgodnie z art. 217 § 1 i 2 k.p.a., organ administracji publicznej wydaje zaświadczenie na żądanie osoby ubiegającej się o zaświadczenie. Stosownie zaś do § 2 tego przepisu, zaświadczenie wydaje się, jeżeli urzędowego potwierdzenia określonych faktów lub stanu prawnego wymaga przepis prawny albo osoba ubiegająca się o zaświadczenie ze względu na swój interes prawnym w urzędowym potwierdzeniu określonych faktów lub stanu prawnego. Zgodnie z k.p.a., odmowa wydania zaświadczenia bądź zaświadczenia o treści żądanej przez osobę ubiegającą się następuje w drodze postanowienia, na które służy zażalenie (art. 219 k.p.a.), lecz na gruncie spraw z zakresu ubezpieczeń społecznych, modyfikację w tym zakresie wprowadza art. 83b ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (t.j. Dz. U. z 2020 r., poz. 266; powoływana dalej jako: ustawa systemowa), który stanowi, że jeżeli przepisy k.p.a. przewidują wydanie postanowienia kończącego postępowanie w sprawie, Zakład w tych przypadkach wydaje decyzję.

Jednocześnie sąd meriti podniósł, że Sąd Apelacyjny w Gdańsku w wyroku z dnia 10 czerwca 2015 r. (LEX nr 176178), który zapadł na tle sprawy o wydanie zaświadczenia o niezaleganiu ze składkami wskazał, że postępowanie o wydanie zaświadczenia na podstawie art. 83b ustawy systemowej w zw. z art. 217 k.p.c., mimo że toczy się przed sądem powszechnym, nie jest postępowaniem merytorycznym. Zaświadczenie o niezaleganiu w opłacaniu składek nie jest decyzją, natomiast odmowa wydania takiego zaświadczenia przez organ nie może być postanowieniem tylko decyzją. Postępowanie o wydanie zaświadczenia nie stanowi rozstrzygnięcia sprawy, nie poprzedza go żadne postępowanie, co najwyżej postępowanie wyjaśniające. Równoległe z nim może toczyć się postępowanie w sprawie sensu stricte. Treścią zaświadczenia może być jedynie pozytywne załatwienie wniosku osoby ubiegającej się o potwierdzenie faktu lub stanu prawnego; w sytuacji, gdy dowody posiadane przez organ nie pozwalają na uwzględnienie wniosku, organ ten może wydać jedynie orzeczenie odmawiające wydania zaświadczenia (por. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w G. z dnia 10 marca 2011 r., II SA/Gd 971/10, L.). Właściwy organ może odmówić wydania zaświadczenia o żądanej treści, jeżeli miałyby to prowadzić do poświadczenia stanu prawnego niezgodnego z wynikającymi z prowadzonej przez organ ewidencji (por. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w W. z dnia 17 września 2010 r., (...) SA/Wa (...), L.). Od decyzji organu odmawiającego wydania zaświadczenia o niezaleganiu w opłacaniu składek na ubezpieczenia społeczne przysługuje odwołanie do sądu ubezpieczeń społecznych, gdyż jest to sprawa z zakresu ubezpieczeń społecznych. Zakres rozstrzygnięcia w takiej sprawie (czyli ustaleń i oceny prawnej) obejmuje jedynie to, czy na chwilę decyzji o odmowie wydania żadanego zaświadczenia wnioskodawca miał zaległości składkowe (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 października 2009 r., II UK 52/09 L. i z dnia 4 lipca 2007 r., II UK 279/06, L.). Tam gdzie jest spór co do prawa, tam nie powinno być w tym zakresie wydane zaświadczenie, gdyż ma ono jedynie potwierdzić stan rzeczy na podstawie posiadanych przez organ rentowy danych. Zaświadczenie jest przejawem wiedzy, nie zaś woli organu rentowego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 października 2009 r., II UK 52/09, L.). Wskazać należy, że prawna formuła instytucji zaświadczenia oparta jest na rozwiązaniu, zgodnie z którym stanowi ono potwierdzenie (pochodną) istniejących faktów lub stanu prawnego. Wraz z ich zmianą zaświadczenie staje się nieaktualne i może być wydane nowe, odpowiadające aktualnemu stanowi prawnemu lub aktualnym faktom. Zaświadczenie nie rozstrzyga bowiem żadnej kwestii (sprawy) co do jej istoty. Nie tworzy, nie uchyla i nie zmienia istniejących stosunków prawnych. Postępowanie o wydanie zaświadczenia nie stanowi rozstrzygnięcia sprawy, nie poprzedza go żadne postępowanie, co najwyżej postępowanie wyjaśniające. Równoległe z nim może toczyć się postępowanie w sprawie sensu stricto. Innymi słowy to, że organ rentowy odmówił decyzją wydania skarżącemu zaświadczenia o niezaleganiu w opłacaniu składek oznacza tylko odmowę wydania takiego zaświadczenia ze względu na wiedzę wynikającą z posiadanych danych. W sprawie chodziło tylko o wydanie zaświadczenia jako swoistej fotografii stanu faktycznego lub prawnego na daną chwilę (decyzji), a nie o rozstrzygnięcie czy i jaki stan zaległości składkowych zachodził na chwilę orzekania w postępowaniu sądowym (uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 8 października 2009 r., II UK 52/09).

W dalszej kolejności Sąd Okręgowy podkreślił, że w postępowaniu o wydanie zaświadczenia organ nie modyfikuje treści dostępnych dokumentów. Treścią zaświadczenia musi być pozytywne załatwienie wniosku strony ubiegającej się o potwierdzenie faktu. Natomiast w sytuacji, gdy posiadane dokumenty nie pozwalają na uwzględnienie wniosku, organ ten może jedynie odmówić wydania zaświadczenia (por. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w K. z dnia 13 listopada 2013 r., II SA/Ke 857/13, L.). Jako dokument urzędowy zaświadczenie korzysta z domniemania

dwojakiego rodzaju: domniemania prawdziwości oraz domniemania zgodności z prawdą oświadczenia organu, od którego dokument pochodzi. Wyróżnia się trzy przypadki odmowy wystawienia zaświadczenia: przy braku interesu prawnego osoby ubiegającej się o zaświadczenie; w przypadku niewłaściwości organu, do którego skierowano żądanie; gdy nie można spełnić żądania odnośnie do treści zaświadczenia czy to ze względu na treść posiadanych danych lub dokumentów, czy też ze względu na wyraźny zakaz ustanowiony w przepisach odrębnych (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 24 kwietnia 2014 r., I OSK 700/13, L.).

Dalej Sąd Okręgowy wyjaśnił, że zgodnie z art. 366 k.p.c., wyrok prawomocny ma powagę rzeczy osądzonej tylko co do tego, co w związku z podstawą sporu stanowiło przedmiot rozstrzygnięcia i tylko między tymi samymi stronami sporu. Przepis ten obejmuje w istocie trzy elementy warunkujące uznanie roszczeń za tożsame, które muszą zaistnieć kumulatywnie. Należą do nich: tożsamość stron oraz identyczność podstawy faktycznej i prawnej orzeczenia. Przy czym, sąd meriti zwrócił uwagę, że pogląd ten jest powszechnie akceptowany w orzecznictwie Sądu Najwyższego oraz Sądów Apelacyjnych (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 21 listopada 2013 r., III CZP 67/13, LEX nr 1479996; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 lipca 2013 r., II UK 410/12, LEX nr 1375198; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 marca 2014 r., III CSK 124/13, LEX nr 1463866; postanowienie Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 10 grudnia 2013 r., I ACz 1900/13, LEX nr 1409278). W wąskim ujęciu powagi rzeczy osądzonej, obejmuje ona wyłącznie samą sentencję, a nie uzasadnienie, czyli przesłanki faktyczne i prawne przyjęte za jego podstawę, gdyż zakresem prawomocności materialnej objęty jest tylko ostateczny wynik rozstrzygnięcia a nie jego przesłanki (por. wyrok Sądu Najwyższego: z dnia 13 października 2005 r., I CK 217/05 i z dnia 15 stycznia 2015 r., IV CSK 181/14, L.). Powaga rzeczy osądzonej jest negatywną przesłanką procesową, co wyłącza dopuszczalność prowadzenia procesu co do tego samego roszczenia, o którym już prawomocnie orzeczono. Zgodnie zaś z art. 365 § 1 k.p.c., orzeczenie prawomocne wiąże nie tylko strony i sąd, który je wydał, lecz również inne sądy, oraz inne organy państwowe i organy administracji publicznej, a w wypadkach w ustawie przewidzianych, także inne osoby. W judykaturze podkreślono, że moc wiążąca prawomocnego orzeczenia sądu charakteryzuje się dwoma aspektami. Pierwszy z nich odnosi się tylko do faktu istnienia prawomocnego orzeczenia. Ten aspekt występuje, gdy w poprzednim postępowaniu, w którym zapadło prawomocne orzeczenie, nie brała udziału choćby jedna ze stron nowego postępowania, a nie jest ona objęta prawomocnością rozszerzoną. Nie można bowiem takiej strony obciążać dalszymi skutkami wynikającymi z prawomocnego orzeczenia. Drugim zaś aspektem mocy wiążącej prawomocnego orzeczenia jest określony jako walor prawny rozstrzygnięcia (osądzenia) zawartego w treści orzeczenia. Pozostaje on w ścisłym związku z powagą rzeczy osądzonej i występuje w nowej sprawie pomiędzy tymi samymi stronami, choć przedmiot obu spraw jest inny. Występuje wówczas pozytywny (materialny) skutek rzeczy osądzonej przejawiający się tym, że rozstrzygnięcie zawarte w prawomocnym wyroku stwarza stan prawny taki, jaki z niego wynika. Orzeczenie uzyskuje moc wiążącą z chwilą uprawomocnienia się, a zatem z chwilą definitywnego zakończenia postępowania. W kolejnym postępowaniu, w którym pojawia się dana kwestia, nie podlega ona już ponownemu badaniu. Związanie orzeczeniem oznacza bowiem niedopuszczalność przeprowadzenia postępowania dowodowego w tej kwestii, nie tylko zaś dokonywania ustaleń sprzecznych. Zachodzi tu zatem ograniczenie dowodzenia faktów, objętych prejudycjalnym orzeczeniem, a nie tylko ograniczenie poszczególnego środka dowodowego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 czerwca 2014 r., V CSK 433/13, LEX nr 1514746).

Podzielając w całości przedstawione powyższej orzecznictwo sądowe i poglądy, sąd pierwszej instancji uznał, że zgłoszone przez Spółdzielnię Mieszkaniową (...) w B. w likwidacji żądanie wydania zaświadczenia potwierdzającego wygaśnięcie zobowiązania wobec Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z tytułu odpowiedzialności za zaległości składkowe, było bezzasadne. Skoro bowiem w wyroku z dnia 24 maja 2019 r. Sąd Okręgowy ustalił, że zadłużenie Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w B. w likwidacji z tytułu niezapłaconych składek na ubezpieczenie społeczne, ubezpieczenie zdrowotne, Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych, wynosi 59.939,10 zł, to organ rentowy, z uwagi na ten wyrok, nie mógł wydać zaświadczenia o niezaleganiu ze składkami. Jednocześnie sąd meriti uznał, że zarzuty Spółdzielni do opinii biegłego sądowego w sprawie VI U 250/16 nie mogą być przedmiotem rozpoznania w niniejszej sprawie, bowiem sprawa VI U 250/16 jest prawomocnie rozstrzygnięta, zaś jak wyżej wskazano, prawomocne orzeczenie wiąże nie tylko strony i sąd, który je wydał, lecz również inne sądy, oraz inne organy państwowe i organy administracji publicznej, a w wypadkach w ustawie przewidzianych, także inne osoby.

Zarówno więc Sąd, jak i organ rentowy, są związane prawomocnym wyrokiem w sprawie VI U 250/16. Zatem Sąd w niniejszym postępowaniu, tak zresztą jak i organ rentowy w postępowaniu administracyjnym, nie mógł ustalać ponownie wysokości zadłużenia Spółdzielni wobec ZUS, skoro kwestia ta została prawomocnie rozstrzygnięta. Wobec powyższego, wniosek Spółdzielni o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego księgowego Sąd, na podstawie art. 235² § 1 k.p.c. pominął.

Dalej Sąd Okręgowy ponownie podkreślił, że zakres rozstrzygnięcia w sprawie o wydanie zaświadczenia obejmuje jedynie to, czy na chwilę decyzji o odmowie wydania żadanego zaświadczenia, wnioskodawca miał zaległości składkowe. Tam gdzie jest spór co do prawa, nie powinno być w tym zakresie wydane zaświadczenie, gdyż jest ono dokumentem, który ma jedynie potwierdzić stan rzeczy na podstawie posiadanych dokumentów. Tym samym, w ocenie tego Sądu, bezprzedmiotowe są w niniejszym postępowaniu żądania Spółdzielni dotyczące ustalenia, czy organ rentowy odniósł korzyść kosztem Spółdzielni, wobec czego Spółdzielnia powinna być zwolniona ze zobowiązania, zgodnie z art. 3 pkt 18 ustawy Ordynacja podatkowa. W sprawie o wydanie zaświadczenia organ rentowy w ogóle nie rozstrzyga żadnej kwestii co do samej istoty. Nie tworzy, nie uchyla, ani nie zmienia istniejących stosunków prawnych. Nadto postępowanie o wydanie zaświadczenia nie stanowi rozstrzygnięcia sprawy, nie poprzedza go żadne postępowanie (co najwyżej wyjaśniające). Równoległe z nim może toczyć się postępowanie w sprawie sensu stricto.

W niniejszej sprawie sąd pierwszej instancji zaznaczył, że na dzień wydania spornej decyzji organ rentowy dysponował prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego z dnia 24 maja 2019 r. stwierdzającym zadłużenie Spółdzielni wobec organu rentowego, które to zadłużenie wynikające z tego wyroku, nie zostało zapłacone. Wobec powyższego ZUS odmówił wydania żadanego zaświadczenia. Kwestie ewentualnego potrącenia, zwolnienia ze zobowiązania, ustalenia odniesienia korzyści majątkowej, czy też błędów biegłego sądowego rzekomo poczynionych w prawomocnie zakończonym sprawie, nie stanowią przedmiotu badania w niniejszym procesie, a nadto stanowią element prawomocnego rozstrzygnięcia, a więc objęte są powagą rzeczy osądzonej.

Następnie Sąd Okręgowy wyjaśnił, że odwoływanie się skarżącej do treści uzasadnienia prawomocnego wyroku, jest bez znaczenia skoro moc wiążąca orzeczenia odnosi się do treści jego sentencji, a nie uzasadnienia. Nie mają zatem, co do zasady, mocy wiążącej ani poglądy prawne wyrażone w uzasadnieniu orzeczenia, ani motywy czy też ustalenia faktyczne zawarte w uzasadnieniu. Przedmiotem prawomocności jest ostateczny rezultat rozstrzygnięcia, a nie przesłanki, które do niego doprowadziły.

W niniejszej sprawie organ rentowy dysponuje prawomocnym wyrokiem stwierdzającym istnienie zaległości składkowych, a zatem podstawa wpisu do hipoteki ustanowionej na nieruchomości wpisanej do Księgi Wieczystej (...), wbrew stanowisku odwołującej, jest nadal aktualna.

Ze względów wskazanych powyżej, mając na uwadze specyfikę postępowania w sprawie o wydanie zaświadczenia, Sąd Ubezpieczeń Społecznych dysponując prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego z dnia 24 maja 2019 r., nie jest w niniejszym postępowaniu władny rozstrzygać o ewentualnym wygaśnięciu należności składkowych. Zdaniem tego Sądu podstawę do prowadzenia przed Sądem ewentualnego sporu w powyższym zakresie może ewentualnie stanowić skarga o wznowienie postępowania zakończonym prawomocnym wyrokiem, bądź wydanie przez organ rentowy decyzji indywidualnej w oparciu np. o art. 83a ustawy systemowej, od której strona może wnieść odwołanie, jeśli taka decyzja nie byłaby zgodna z jej stanowiskiem.

Ustalając stan faktyczny w sprawie sąd pierwszej instancji oparł się na dokumentach zgromadzonych w aktach organu rentowego i aktach sprawy, którym to Sąd nadał przymiot wiarygodności. Zeznania M. M. (2) (uwaga SA winno być: M. M. (3)) nie wniosły niczego nowego do sprawy i w istocie stanowiły przedstawienie subiektywnego poglądu na sprawę. Podobnie zeznania świadka M. W., które podtrzymywała w toku swoich zeznań własną ocenę w sprawie podkreślającą, że jej zdaniem Spółdzielnia nie ma żadnych zobowiązań wobec ZUS.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy na podstawie przytoczonych powyżej przepisów i art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., oddalił odwołanie, uznając je za niezasadne.

Nadto Sąd, kierując się zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, na podstawie art. 99 w zw. z art. 99 k.p.c. i § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. (Dz. U. z 2015 r., poz. 1804), zasądził od odwołującej na rzecz organu rentowego kwotę 180 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Z powyższym wyrokiem Sądu Okręgowego w Gorzowie Wielkopolskim w całości nie zgodziła się Spółdzielnia Mieszkaniowa (...) w B. w likwidacji, która w wywiedzionej apelacji zarzuciła mu:

1. błąd w ustaleniu stanu faktycznego przez przyjęcie, że nie ma potrzeby przeprowadzenia dowodowego, czy odmowa decyzją organu rentowego wydania zaświadczenia o niezaleganiu z płatnością jest zasadna wobec istnienia prawomocnych wyroków Sądu Okręgowego w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 24 maja 2019 r., sygn. akt VI U 250/16 oraz Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 18 czerwca 2020 r., sygn. akt III AUa 281/19, w sytuacji, gdy wniosek skarżącej do organu rentowego z dnia 3 sierpnia 2020 r. obejmował kwoty niesłusznie naliczonych odsetek, jak i odsetek już uiszczonych, nie ujętych w rozliczeniu opinii biegłego i nie rozpatrywanych przy rozstrzygnięciach we wskazanych wyrokach i inny stan faktyczny rozliczeń; inna była więc podstawa faktyczna wniosku Spółdzielni o wydanie nowego zaświadczenia i zgodna ze wskazówkami zawartymi w uzasadnieniu powołanego wyżej wyroku Sądu Apelacyjnego w Szczecinie;
2. naruszenie prawa procesowego w związku z pkt. 1 jak i nie wyjaśnienie w postępowaniu dowodowym czy nadal istnieje podstawa wpisu do hipoteki ustanowionej przez organ rentowy na nieruchomości wpisanej do Księgi Wieczystej (...), czy w ogóle są niezrealizowane wystawione przez organ rentowy tytuły egzekucyjne wobec skarżącej i są w posiadaniu organu egzekucyjnego tj. Naczelnika Urzędu Skarbowego w D..

W związku z pkt. 2 zarzutów apelująca wniosła o dopuszczenie w sprawie nowych faktów i dowodów, tj.:

- 1) pisma Naczelnika Urzędu Skarbowego w D. z dnia 4 września 2020 r., nr (...) - (...). (...)1.2020.2 (...): (...) -20- (...) do Sądu Rejonowego w Strzelcach Krajeńskich IV Wydział Ksiąg Wieczystych o zezwolenie na wykreślenie w księdze wieczystej;
  - 2) zawiadomienia Sądu Rejonowego w Strzelcach Krajeńskich o wykreśleniu w dniu 20 listopada 2020 r. hipoteki w KW (...)
- na okoliczność, że wystąpił brak zaległości, które zabezpieczała, a na które powoływał się sąd pierwszej instancji.

Nadto na poparcie swoich wniosków dowodowych przy ubieganiu się o wydanie

zaświadczenia, w celu przypomnienia skarżąca złożyła:

- 1) pismo do (...) Oddział w G. z dnia 28 maja 2007 r. o rozliczenie konta i egzekucję zaległości z wierzytelności Spółdzielni,
- 2) pismo organu rentowego do Spółdzielni z dnia 19 września 2007 r. negujące bezprawnie prawomocny wyrok Sądu Okręgowego w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 14 czerwca 2006 r. i Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 25 kwietnia 2007 r.,
- 3) pismo Spółdzielni do organu rentowego z dnia 27 września 2007 r.,
- 4) pismo Spółdzielni do organu rentowego z 2008 r.,
- 5) noty księgowe (...) nr (...) z dnia 28 lutego 2018 r. i nr (...) z dnia 28 marca 2018 r.

- na okoliczność niewłaściwego rozliczania się organu rentowego ze Spółdzielnią, powstałych ewentualnych zaległości nie z tytułu składek a z tytułu bezprawnie naliczonych odsetek i nie uwzględnienia przez organ rentowy wszystkich dokonanych egzekucji przez organ egzekucyjny.

Wskazując na powyższe zarzuty apelująca wniosła o:

- zmianę zaskarżonego wyroku oraz zmianę zaskarżonej decyzji organu rentowego i orzeczenie, że odwołująca się Spółdzielnia nie zalega wobec organu rentowego z płatnością składek i odsetkami od nich w żadnej części lub
- uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd Okręgowy w Gorzowie Wielkopolskim,
- orzeczenie o kosztach zastępstwa procesowego w obu instancjach.

W uzasadnieniu skarżąca między innymi podniosła, że występując z wnioskiem z dnia 3 sierpnia 2020 r. o wydanie przedmiotowego zaświadczenia do organu rentowego, zrobiła to powołując się na inny stan faktyczny, odmienny od tego, który był podstawą wyliczeń biegłego i podstawą wyroku Sądu Okręgowego w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 24 maja 2019 r. oraz Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 18 czerwca 2020 r. Wówczas kwoty i podstawy ich uwzględnienia objęte wnioskiem apelującej nie były uwzględnione i odesłane, zgodnie z treścią uzasadnienia wyroku Sądu Apelacyjnego w Szczecinie do złożenia ewentualnych nowych wniosków Spółdzielni.

Skarżąca zarzuciła, że sąd pierwszej instancji nie przeprowadził postępowania dowodowego sprawdzającego, czy istniejący stan faktyczny przy wydaniu przez organ rentowy decyzji odmownej wydania zaświadczenia o niezaleganiu składek oraz w dacie wydania wyroku, był taki sam jak przy wydaniu wyroku z dnia 24 maja 2019 r., na który to powołał się organ rentowy tylko w odpowiedzi na odwołanie od zaskarżonej decyzji.

Dalej apelująca podniosła, że błąd w ustaleniu stanu faktycznego został potwierdzony przez Spółdzielnię przez złożenie nowych dowodów w sprawie, którymi nie dysponowała do dnia zamknięcia rozprawy, a które mogły być już w posiadaniu organu rentowego, a wcześniej stanowisko Naczelnika Urzędu Skarbowego w D. o wykreśleniu hipoteki z nim uzgodnione.

Ponadto skarżąca powtórzyła zarzut, że sąd pierwszej instancji w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku stwierdził, iż wbrew stanowisku odwołującej się Spółdzielni podstawa wpisu do w/w Księgi Wieczystej jest aktualna wobec dysponowania przez organ rentowy prawomocnym wyrokiem z dnia 24 maja 2019 r., nie przeprowadzając w tym zakresie postępowania dowodowego o istnieniu tytułów egzekucyjnych potwierdzających zasadność utrzymania hipoteki.

W odpowiedzi na apelację Zakład Ubezpieczeń Społecznych wniósł o jej oddalenie oraz zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych podnosząc, że złożona apelacja jest bezzasadna.

Organ rentowy podzielił ustalenia faktyczne i rozważania prawne przedstawione przez Sąd Okręgowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku podkreślając, że wbrew zarzutom zawartym w apelacji sąd pierwszej instancji wnikliwie przeprowadził postępowanie dowodowe i na jego podstawie ustalił stan faktyczny sprawy. W uzasadnieniu orzeczenia sąd pierwszej instancji wskazał, na jakich dowodach oparł się, dlaczego dał im wiarę. Sąd nie uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, przy ocenie zebranego w sprawie materiału dowodowego, co jak najbardziej mieści się w granicach swobodnej oceny dowodów. Przy tak przeprowadzonym postępowaniu i okolicznościach sprawy nie można było uznać inaczej, niż uczynił to sąd pierwszej instancji.

W konsekwencji takiego stanu rzeczy analiza apelacji Spółdzielni, w ocenie organu, prowadzi do wniosku, że postawione zarzuty są całkowicie chybione.

Sąd Apelacyjny rozważył, co następuje:

Apelacja okazała się nieuzasadniona w całości.

Analiza materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie przy uwzględnieniu zarzutów podniesionych w apelacji doprowadziła sąd odwoławczy do wniosku, że sąd pierwszej instancji prawidłowo przeprowadził postępowanie

dowodowe w zakresie w jakim było to konieczne do rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, w żaden sposób nie uchybiając przepisom prawa procesowego oraz dokonał jego wszechstronnej oceny, w konsekwencji prawidłowo ustalając stan faktyczny sprawy. Sąd Okręgowy w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku wskazał, jaki stan faktyczny stał się jego podstawą oraz podał na jakich dowodach oparł się przy jego ustalaniu. Stąd też, Sąd Apelacyjny ustalenia sądu pierwszej instancji w całości uznał i przyjął jako własne, rezygnując jednocześnie z ich ponownego szczegółowego przytaczania w tej części uzasadnieniu (art. 387 § 2¹ pkt. 1 k.p.c.). Sąd odwoławczy nie dostrzegł przy tym naruszenia przez sąd pierwszej instancji prawa materialnego, w związku z czym podziela także w całości rozważania tego sądu również w zakresie przyjętych przez niego podstaw prawnych orzeczenia (art. 387 § 2¹ pkt. 2 k.p.c.).

W odpowiedzi na zarzut błędu w ustaleniu stanu faktycznego przez przyjęcie, że nie ma potrzeby przeprowadzenia postępowania dowodowego czy odmowa decyzją organu rentowego wydania zaświadczenia o niezaleganiu z płatnością jest zasadna wobec istnienia prawomocnych wyroków Sądu Okręgowego w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 24 maja 2019 r., sygn. akt VI U 250/16 oraz Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 18 czerwca 2020 r., sygn. akt III AUa 281/19, w sytuacji, gdy wniosek skarżącej do organu rentowego z dnia 3 sierpnia 2020 r. obejmował kwoty niesłusznie naliczonych odsetek, jak i odsetek już uiszczonych, nie ujętych w rozliczeniu opinii biegłego i nie rozpatrywanych przy rozstrzygnięciach we wskazanych wyrokach i inny stan faktyczny rozliczeń; inna była więc podstawa faktyczna wniosku Spółdzielni o wydanie nowego zaświadczenia i zgodna ze wskazówkami zawartymi w uzasadnieniu powołanego wyżej wyroku Sądu Apelacyjnego w Szczecinie, wyjaśnić należy, iż dotyczy on nieprzeprowadzenia postępowania dowodowego i niewyjaśnienia istotnych - w ocenie skarżącej - dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności.

W pierwszej kolejności należy wyjaśnić, że w postępowaniu sądowym wywołanym odwołaniem od decyzji organu rentowego do sądu ubezpieczeń społecznych, sąd ten rozstrzyga o prawidłowości zaskarżonej decyzji (art. 477¹⁴ § 2 i art. 477^{14a} k.p.c.) w granicach jej treści i przedmiotu (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 kwietnia 2010 r., II UK 309/09, LEX nr 604210). Obowiązkiem sądu jest więc zbadanie zasadności zaskarżonej decyzji z uwzględnieniem zarówno zarzutów podniesionych przez skarżącego, jak i wadliwości decyzji dostrzeżonych z urzędu. Nadto w orzecznictwie wskazywane jest, że zakres rozpoznania i orzeczenia (przedmiot sporu) w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych wyznaczony jest w pierwszej kolejności przedmiotem decyzji organu rentowego zaskarżonej do sądu ubezpieczeń społecznych, a w drugim – przedmiotem postępowania sądowego determinowanego zakresem odwołania od tej decyzji (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 1 września 2010 r., III UK 15/10, LEX nr 667499). Przeniesienie sprawy na drogę sądową przez wniesienie odwołania od decyzji organu rentowego ogranicza się do okoliczności uwzględnionych w decyzji, a spornych między stronami. Poza tymi okolicznościami spór sądowy nie może zaistnieć. Przed sądem wnioskodawca może żądać jedynie korekty stanowiska zajętego przez organ rentowy i wykazywać swoją rację, odnosząc się do przedmiotu sporu objętego zaskarżoną decyzją, natomiast nie może żądać czegoś, o czym organ rentowy nie decydował. Z tego względu odwołanie wnoszone od decyzji organu ubezpieczeń społecznych nie ma charakteru samodzielnego żądania (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 września 2010 r., II UK 84/10, LEX nr 661518).

Zatem mając na uwadze powyższe rozważania uznać należy, że Sąd Okręgowy słusznie wskazał i wyjaśnił przedmiot niniejszego sporu to jest podstawy i okoliczności odmowy wydania przez organ rentowy zaświadczenia o niezaleganiu przez Spółdzielnię Mieszkaniową (...) w B. w likwidacji w opłacaniu składek na ubezpieczenia społeczne, zdrowotne, Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych.

Z prezentowanego przez skarżącą także w apelacji stanowiska wynika, że płatnik nie zgadza się z treścią prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 24 maja 2019 r. (sygn. akt VI U 250/16), w którym ustalono wysokość zaległości płatnika wobec ZUS. Skarżący zaś pomija bezsporne okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, która jest sprawą o wydanie zaświadczenia a nie sprawą o ustalenie istnienia lub nieistnienia zobowiązań składkowych płatnika wobec organu rentowego.

W niniejszej sprawie istotne znaczenie ma fakt, że wyrokiem z dnia 24 maja 2019 r. Sąd Okręgowy w Gorzowie Wielkopolskim w sprawie VI U 250/16 zmienił zaskarżoną decyzję ZUS z dnia 24 lutego 2016 r. i ustalił, że zadłużenie

Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w B. w likwidacji z tytułu niezapłaconych składek na ubezpieczenie społeczne, ubezpieczenie zdrowotne, Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych, wynosi: 59.939,10 zł (pkt. 1), w miejsce ustalonej przez organ kwoty 181.084,08 zł. Następnie wyrokiem z dnia 18 czerwca 2020 r. Sąd Apelacyjny w Szczecinie w sprawie o sygn. akt III AUa 281/19 – oddalił apelację Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w B. w likwidacji. Konsekwencją powyższego jest ustalenie, że płatnik zalega organowi rentowemu z zapłatą kwoty ustalonej w postępowaniu sądowym. Bezsporną jest także okoliczność, że pomiędzy wydaniem decyzji z dnia 24 lutego 2016 r., orzeczeniem Sądu z dnia 24 maja 2019 r. i z dnia 18 czerwca 2020 r., a datą złożenia wniosku o wydanie zaświadczenia (7 sierpnia 2020 r.), jak również po wydaniu zaskarżonej w niniejszym postępowaniu decyzji (11 sierpnia 2020 r.), płatnik nie dokonał żadnej wpłaty na rzecz prawomocnie ustalonego zadłużenia.

W tej sytuacji oczywistym jest, że organ rentowy nie mógł uwzględnić wniosku Spółdzielni z dnia 7 sierpnia 2020 r. i wydać oczekiwanego przez płatnika zaświadczenia o niezaleganiu z płatnościami na rzecz organu rentowego. Powyższe zestawienia faktów jednoznacznie wskazuje na istnienie zaległości apelującej wobec organu rentowego na dzień złożenia wniosku i wydania zaskarżonej decyzji.

Nadto podkreślić należy, że argumenty przedstawiane przez skarżącą w niniejszej sprawie są kontynuacją stanowiska reprezentowanego w sprawie VI U 250/16 i zmierzają do podważenia prawomocnych ustaleń dokonanych w wyroku z dnia 24 maja 2019 r. Ponieważ pełnej odpowiedzi na te twierdzenia płatnika udzielił Sąd Okręgowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, a sąd odwoławczy podziela je w całości, dlatego nie znajduje podstaw do ich ponownego przytaczania.

Za sądem pierwszej instancji należy tylko ponownie podkreślić, że zakres rozstrzygnięcia w sprawie o wydanie zaświadczenia obejmuje jedynie to, czy na chwilę decyzji o odmowie wydania żądanego zaświadczenia, wnioskodawca miał zaległości składowe. Tam gdzie jest spór co do prawa, nie powinno być w tym zakresie wydane zaświadczenie, gdyż jest ono dokumentem, który ma jedynie potwierdzić stan rzeczy na podstawie posiadanych dokumentów.

Powyższe rozważania legły u podstaw pominięcia przez sąd odwoławczy wszystkich dowodów powołanych przez apelującą na okoliczność niewłaściwego rozliczenia się organu rentowego ze Spółdzielnią i braku zaległości płatnika wobec ZUS z uwagi, iż nie są one istotne dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy o wydanie zaświadczenia (art. 235² § 1 pkt. 2 k.p.c.).

Mając na uwadze powyższe, Sąd Apelacyjny uznał apelację Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w B. w likwidacji za nieuzasadnioną i na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił ją w całości.

O kosztach, Sąd Apelacyjny orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. zgodnie, z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu), przy czym Sąd rozstrzyga o kosztach w każdym orzeczeniu kończącym sprawę w instancji (art. 108 § 1 k.p.c.). Do celowych kosztów postępowania należy, między innymi, koszt ustanowienia zastępstwa procesowego. Zatem, skoro oddalono apelację płatnika w całości, uznać należało, że organ rentowy wygrał postępowanie odwoławcze w całości, a wobec tego, zasądzono od Spółdzielni na rzecz organu rentowego zwrot kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym – 240 zł, zgodnie z § 10 ust. 1 pkt. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t. j. Dz. U. z 2018 r., poz. 265).

Jolanta Hawryszko Urszula Iwanowska Romana Mrotek